

KRING AWARDS 2025–2026

De jury-oordelen

Kring van Hogeronderwijsmedia

1. Categorie Columns

Jury

EVA HOEKE (SCHRIJVER | JOURNALIST | INTERVIEWER)

MARIJKE KOLK (OUD-COLUMNIST AD MAGAZINE | DOCENT SCHOOL VOOR JOURNALISTIEK TE UTRECHT)

REMCO KOCK (COLUMNIST DE GELDERLANDER)

Werkwijze

Jurering: Elk jurylid heeft individueel een top vier gemaakt van de beste columns. Nummer een kreeg vier punten toebedeeld, nummer twee, drie punten, de derde ontving twee punten en de vierde één punt.

Uitslag

De drie beste columns zijn:

1. **Giselle Marie Timmers**, [*Met ontbloot bovenlijf in een nieuwbouwkeuken*](#) **Erasmus Magazine** (Erasmus Universiteit Rotterdam)
2. **Katleen Gabriëls**, [*De Vieze Man*](#) **Observant** (Maastricht University)
3. **Sander Otte**, [*Valse symmetrie*](#) **Delta** (Technische Universiteit Delft)

Juryleden over de winnende column

Eva Hoeke: “Giselle Marie Timmers schreef een greep uit het leven, een populair, maar niet erg gezagdragend hoekje van de columnistiek. Zulke stukjes kunnen ook vaak te klein uitpakken, te particulier, of te zij-ig. Maar hier gaat veel goed. Mooie observaties, melancholie die nergens uit de bocht schiet, en humor die nergens met dikke plakken wordt uitgeserveerd, en juist daardoor zijn werk doet. Met deze meid kan je naar het café, om daar te lachen om de wereld, wat te mijmeren over vroeger en ondertussen lekker te kijken, naar jongens die Bas of Bram heten.”

Marijke Kolk: “Herkenbaar en mooie opbouw. Vanuit iets eenvoudigs ontvouwt zich een groter verhaal. In een paar zinnen ontstaan complete personages. De discussie over ontbloot bovenlijf gaat eigenlijk over meer, namelijk over samenleven, vrijheid en tolerantie. Tegelijkertijd is de column maatschappijkritisch (over de woningmarkt). Mooi einde, licht melancholisch.”

Juryleden over de tweede prijs

Eva Hoeke: “We hebben het er al een paar jaar intensief over in de media: over de kwalijke rol van sommige mannen in het leven van vrouwen, en de dominante positie van alle mannen in onze maatschappij. Dat we daar eindeloos mee te dealen hebben blijkt uit de white guy bias. Bekende koek, zou je zeggen, maar Katleen Gabriëls dient ‘m smakelijk op, met voorbeelden uit de praktijk waardoor je als vrouw bijna de handdoek in

de ring zou gooien. Doet zij niet, dat is mooi. Nog mooier is het eind. Gefundenes fressen, noemen ze dat.”

Remco Kock: “Een column die drie zaken knap en luchtig aan de kaak stelt: vieze mannen, wetenschapswantrouwen en de white guy bias. Grappig 'rond' gemaakt door met ‘de vieze man’ te beginnen en toch wel verrassend met Kees van Kooten te eindigen. Ook grappig: de keuken, waar vrouwen moeten wegblijven maar ook weer niet. De vieze man: ook een titel die nieuwsgierig maakt. Knap hoe een persoonlijk verhaal wordt verweven met relevante maatschappij-analyse.”

Juryleden over de derde prijs

Eva Hoek: “O jee, dacht ik toen ik begon te lezen, een column over Israël-Palestina. En ook: wéér een column over Israël-Palestina. Ik ken de standpunten inmiddels, Israël gedraagt zich als een bruant, Palestina ligt aan het laatste speen. Geen speld tussen te krijgen, maar dat weten we al. Bij de mindere columnistengoden krijg je dan vaak ook nog de sleetse take voorgeschoteld dat rechts slecht is en links lief, en dat we allemaal wel eens wat áárdiger tegen elkaar mogen doen. Tsja.

Wil je me door laten lezen, zal je dus met een nieuw argument moeten komen. En daar hebben we Sander Otte, met zijn theorie over de valse symmetrie. Ik wíld er wel een speld tussen krijgen, ook ik ben ten diepste overtuigd van het laten klinken van zoveel mogelijk stemmen, hoe onwelgevallig ook. Maar na Sander Otte zie ik daar nu ook de mitsen en maren van in. En niet alleen in dit voorbeeld. De valse symmetrie bestaat ook bij burenruzies, bij vechtscheidingen, bij die ene narcist in de familie.

En dat is wat een goeie column in het beste geval doet: je een nieuw inzicht aanreiken, desnoods tegen je zin in, liefst eentje waarmee je ook op andere gebieden in je leven vooruit kunt. Knap.”

2. Categorie Achtergrond

Jury

STIJN BRONZWAER (CHEF ONDERZOEK NRC)

MERIJN VAN NULAND (REDACTEUR ONDERWIJS TROUW)

JOEP DOHMEN (TOT 2024 ONDERZOEKSJOURNALIST NRC)

Woord vooraf

De algemene kwaliteit van de achttien ingestuurde achtergrondartikelen was net als vorig jaar behoorlijk goed, met uitschieters naar beneden en naar boven. De jury zag opnieuw verrassende stukken maar ook artikelen waaraan meer zorg besteed had kunnen worden. Tussen de inzendingen zat, opnieuw net als vorig jaar, volgens de (unanieme) jury een duidelijke winnaar. Eervolle vermeldingen zijn er voor de nummers twee en drie.

Procedure

Elk jurylid heeft individueel een top drie gemaakt van de beste achtergrondartikelen. Nummer een kreeg drie punten toebedeeld, nummer twee, twee punten en de derde ontving één punt.

Uitslag

1. [Waarom het nauwelijks lukt om ongeschikte studenten Geneeskunde weg te sturen](#)

Tessa Hofland, Erasmus Magazine

2. [Reconstructie: Ontslagen wetenschapper knipte, plakte en husselde onderzoeksresultaten](#)

Stan van Pelt en Ken Lambeets, Vox Magazine

3. [Vierluik over inclusief taalgebruik 'Kerstmis wordt Feestdag'](#)

Sander van de Pol en Rachel Kloek, Trajectum

Het juryrapport

Waarom het nauwelijks lukt om ongeschikte studenten Geneeskunde weg te sturen (Tessa Hofland, Erasmus Magazine).

Zoals gezegd: een duidelijke winnaar. Het artikel kreeg van alle juryleden het maximale aantal punten. Een uitstekend geschreven, maatschappelijk relevant onderzoek dat knap een groot probleem blootlegt waar opleidingen Geneeskunde in heel Nederland mee worstelen. Auteur Tessa Hofland legt in het verhaal geduldig en feitelijk uit hoe het al twee decennia vrijwel onmogelijk is om studenten Geneeskunde weg te sturen die eigenlijk niet functioneren. En hoe het middel om dit wel te doen (iudicium abeundi) feitelijk onbruikbaar is. Een weeffout in het systeem, met grote maatschappelijke gevolgen. Zie ook de zaak Fouad L., de student die niet functioneerde op de opleiding, toch door mocht gaan en uiteindelijk uit wraak voor het alsnog niet krijgen van zijn diploma een docent van het Erasmus MC, zijn buurvrouw en haar 14-jarige dochter heeft doodgeschoten.

Hofland zet met haar artikel een probleem op de kaart dat nationale aandacht verdient. Daarbij valt op hoeveel werk er in het stuk zit en hoe goed het artikel onderbouwd is – met een kader waarin ze heel transparant de keuze voor bronnen uiteenzet en goed uitlegt waarom is besloten tot het doen van dit onderzoek. Het resulteert in een puik stuk onderzoeksjournalistiek. Tessa Hofland is een meer dan verdiende winnaar.

Als tweede eindigde:

Reconstructie: Ontslagen wetenschapper knipte, plakte en husselde onderzoeksresultaten (Stan van Pelt en Ken Lambeets, Vox Magazine).

Openheid en integriteit zijn de pijlers van betrouwbaar academisch onderwijs en onderzoek. Maar openheid over wetenschappers die slordig werk verrichten of frauderen is er niet. Dat is vreemd. Klachtprocedures tegen advocaten, artsen of journalisten zijn in beginsel openbaar. De zittingen waarop de klachten worden beoordeeld zijn toegankelijk voor publiek, uitspraken worden in het openbaar uitgesproken en, bij journalisten, met naam en toenaam gepubliceerd. Bij universiteiten en hogescholen is dat niet het geval. Een klacht kan wel ingediend worden, maar de behandeling is achter gesloten deuren en het oordeel over de klacht wordt geanonimiseerd gepubliceerd. En een klager heeft, zelfs als hij of zij gelijk krijgt, geheimhoudingsplicht, ook na afloop van de procedure.

Waarom mogen we wel weten welke advocaten, artsen en journalisten in de fout gaan en niet welke hoogleraren en docenten met onderzoeksresultaten sjoemelen? Het artikel van Stan van Pelt en Ken Lambeets roept bij de jury deze vraag op. Beide journalisten reconstrueerden minutieus hoe hoofddocent G. van de Radboud Universiteit data manipuleerde en hoe hij zijn co-auteurs misleidde. Een klacht tegen hem werd gegrond verklaard door de Commissie Wetenschappelijke Integriteit die – bij uitzondering – vanwege „de ernst van de integriteitsschending” het college van bestuur adviseerde om „te kiezen voor niet-geanonimiseerde publicatie” van het klachtrapport. Dat deed het college van bestuur niet en het hield daarmee de deksel op de pot. Met hun goed gedocumenteerde artikel halen Stan van Pelt en Ken Lambeets die deksel eraf. En dat valt te prijzen, met een eervolle vermelding.

Als derde eindigde:

Vierluik over inclusief taalgebruik ‘Kerstmis wordt Feestdag’ (Sander Van de Pol en Rachel Kloek, Trajectum).

Over impact niet te klagen, moeten journalisten Rachel Kloek en Sander van de Pol van Trajectum hebben gedacht. Ze brachten het nieuws dat de Hogeschool Utrecht de christelijke feestdagen (zoals Kerstmis) voortaan omdoopte tot ‘nationale feestdag’. In het oververhitte politieke klimaat sloeg dat in als een bom, tot in de Tweede Kamer kwam er protest. De HU keerde half op zijn schreden terug met een prachtige polderoplossing: Pasen en Kerstmis kwamen weer in het rooster, maar dan wel in een apart kadertje onder het stuk.

Het eerste Trajectum-stuk was een klassiek voorbeeld van ‘hard’ nieuws. Maar door het dossier goed te blijven volgen, stegen de journalisten boven dit niveau uit waardoor ze een eervolle vermelding in de categorie Achtergrond dik verdienen. Zo laten de auteurs knap zien hoe de publieke verontwaardiging een reflex triggerde die we vaker zien bij onderwijsinstellingen: de nieuwe, aangepaste benaming werd grotendeels bekostuofd in de achterkamertjes, buiten het zicht van de universitaire pers en gemeenschap. ‘In alle rust’, noemt de hogeschool dat. ‘Nogal ontransparant’, zou een luis in de pels toevoegen.